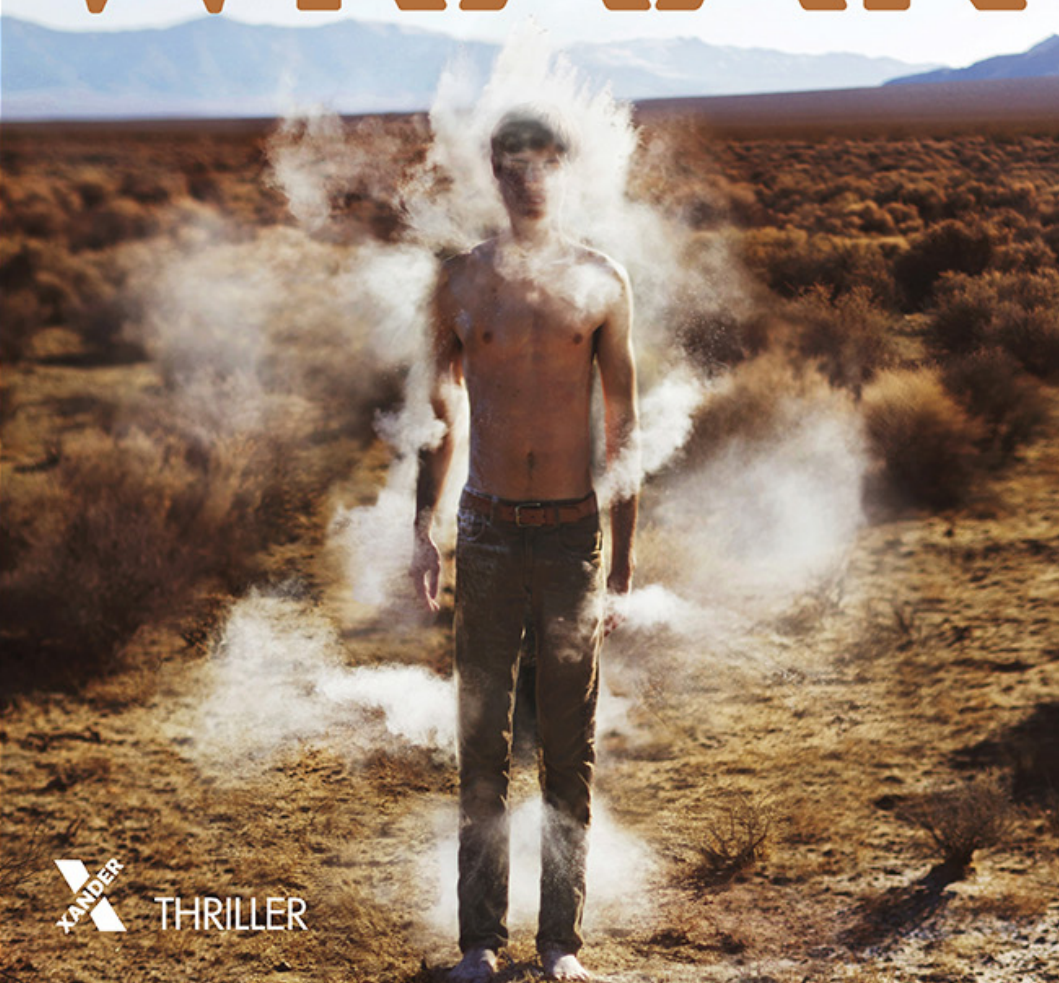

**'EEN AANWINST
VOOR HET GENRE.'**
- Peter Römer, jury Schaduwprijs

DANNIS KRAMERS

WRAAK

THRILLER

10 SEPTEMBER 2001

*In de lift van World Trade Center 1 – noordtoren
(New York, Verenigde Staten)*

3, 4, 5, 6...

De rode digitale getallen volgen elkaar snel op. Zo snel dat ik het bijna niet geloof. Maar toch; het pijltje ernaast is veelzeggend. Het wijst omhoog. Nog veertig verdiepingen te gaan, dan spuugt de lift zijn eerste lichting kantoorpersoneel uit in Sky Lobby 1. Daarna nog eens vierendertig verdiepingen omhoog, naar Sky Lobby 2. Op de achtenzeventigste verdieping pak ik dan met mijn twee maten een kleinere lift naar de tachtigste verdieping. Dat is ons eindpunt. Daar moet het gebeuren.

De ondergang van mijn aartsvijand.

Onze aartsvijand.

Met een snelheid van veertig kilometer per uur schieten we omhoog in de enorme wolkenkrabber in Lower Manhattan. Ik heb nog maar heel even de tijd om te overdenken wat ik zo meteen moet doen.

Ik kijk opzij naar mijn compagnons. Ik ken ze inmiddels zes jaar. Als gevangenen hebben we samen geslapen, gedroomd, gescheten en gemoord. Zonder Prilaz en Tiberio had ik de hel die moet doorgaan voor een Colombiaanse gevangenis niet overleefd.

Het is aan de oom van Tiberio te danken dat we nu omhoogschieten naar onze afspraak met de CEO van de New York Offshore Trading Company Limited. We zijn op weg naar een respectabel man die werkt voor een respectabel bedrijf in een nog respectabeler gebouw. Het World Trade Center prikt als een dubbele oversizede fallus tussen minder bedeelde lullen twee gaten in de blauwe lucht boven de stad. Maar weinig mensen weten dat op de tachtigste verdieping van de noordtoren vele miljoenen aan drugsdollars worden witgewassen. Iedere dag weer.

Vanuit dit kantoor worden de enorme inkomsten van diverse misdaadsyndicaten weggesluisd naar allerlei schimmige en min-

der schimmige lege bv's, brievenbusfirma's en fondsen op afgelegen plekken als de Cookeilanden, de Seychellen, Bermuda en de Bahama's. Ook de zuurverdiende dopedollars van het Popayán-kartel vinden hun weg naar veiliger oorden via de New York Offshore Trading Company Limited.

Ondanks de strakke driedelige maatpakken die we ons vanochtend bij een chique kledingwinkel op 40th Street hebben laten aanmeten, vallen we op tussen de keurige grijze kantoorklerken. Als drie grof gekliefde stukken rots tussen een stapel bakstenen. Tiberio is een bruinrood kunstwerk, hij heeft evenveel en even grote tatoeages als Prilaz opzwellende en woest rollende spieren heeft. Hun lichamen zijn een landkaart van littekens en leed. Als je er de tijd voor zou nemen kun je er hun levens vol geweld en ontberingen aan aflezen. Ik zou ze met mijn leven vertrouwen, heb dat ook al vaak gedaan de afgelopen jaren.

24, 25, 26...

Tiberio kijkt me ongemakkelijk aan vanuit zijn Azteekse masker van tattoos en slecht geheelde wonden.

'*Madre de Dios*, zes jaar in de hel tussen jullie stinkende lijven, moordenaars en serieverkrachters is minder erg dan zes seconden in deze lift met secretaresses, managers en beurshandelaren.' De woorden persen zich langs zijn gespannen lippen. Acht dagen geleden zijn we ontsnapt. We moeten alle drie dus nog even wennen aan het New Yorkse kantoorleven, zeg maar.

'*Relajarse*, Tiberio, ontspan je en koester de tijd. Je bent vrij. Over een uur staan we weer buiten. Als je wilt, zoeken we daarna een betonnen muur met tralies voor het raam waar je door naar buiten kunt kijken.'

Prilaz mompelt iets onverstaanbaars in het Bosnisch. Het is misschien maar goed ook dat we niet weten wat er in hem omgaat.

42, 43, 44...

De liftdeuren schuiven open. Het gros van de andere maatpakken maakt zich uit de voeten, steelse blikken werpend op de drie criminelen die zich als hen voordoen. Ze trappen er niet in.

Het maakt me geen reet uit.

'Laat ze lekker de tering krijgen in die toren van ze.' Nu ben ik het

die mompelt. In het Nederlands, dus de kans dat iemand me heeft verstaan is nihil. Er blijven nog maar twee andere mensen achter. Ineens hebben we met z'n drieën het numerieke overwicht. Prilaz durft nu wel wat te zeggen. Ik hoop maar dat niemand in de lift ons met zwaar gevangenis-slang doorspekte Spaans kan verstaan. Ook Prilaz lijkt enigszins gespannen.

'*Coño* Mick, hadden we niet nog een paar dagen kunnen wachten? Ik schijt in mijn broek voor deze lift. Hadden we niet gewoon in zo'n koffiezaakje af kunnen spreken met die bankier? Gewoon op de grond. Waar een mens hoort te staan. Hoe hoog is dit *edificio maldito*, dit vervloekte gebouw wel niet?'

Eigenlijk heb ik vanaf het moment dat de deuren zich achter ons sloten precies hetzelfde gevoel. We zitten in een doods-kist aan een touwtje waarvan het maar de vraag is of hij ons uiteindelijk op zo'n driehonderd meter boven de grond gaat afzetten.

Gekkenhuis. Liever een cel dan dit.

Maar ik zeg wat anders.

'Je ziet het verkeerd, Prilaz. Voel de vrijheid! Dat zijn jullie vergeten. Bedenk wat er allemaal om je heen staat: New York, Amerika! Home of the Brave, Land of the Free! Vorige week had je nu net een karig bordje kip naar binnen zitten lepelen in La Cantina, moet je zien waar je nu staat! Nog even en we hebben het mooist denkbare uitzicht op het Vrijheidsbeeld. Wat wil je nog meer?'

De man in zijn zandkleurige trenchcoat staat met zijn aktekoffertje voor zijn borst alsof het een schild is. De vrouw in strak mantelpak met eronder felgekleurde gympen drukt zo onopvallend mogelijk als ze kan op het knopje voor de zestigste verdieping.

59, 60... Vrijwel direct remt de lift af en als de liftdeuren weer openschuiven haasten de twee zich eruit.

Zodra de liftdeuren weer dichtschuiven en we ons eigen spiegelbeeld bekijken verwoordt Tiberio wat ook al dagenlang door mijn hoofd spookt.

'Wat als *hij* er toch is?'

66, 67, 68...

De stilte wordt alleen onderbroken door het gedempte geluid van de liftkabels boven onze hoofden. Prilaz is even resoluut als toen we

het plan bedachten voor deze meeting bij de Offshore Trading Company.

‘Natuurlijk is hij er niet. Hij heeft wel wat beters te doen dan de verhalen van accountants en bankiers aanhoren over wat ze met zijn geld doen.’

‘De koning snapt er ook helemaal niks van,’ vul ik aan.

Ik zeg het, maar ik geloof niet dat het een garantie is dat hij er niet zal zijn. De vraag blijft resoneren in mijn hoofd en roept alleen maar meer vragen op. Wat als hij er wel is? Heeft hij dan zijn bende *sargentos* en *capitanes* bij zich? Kan ik dan nog bij hem komen en ben ik snel genoeg om hem te vermoorden?

76, 77, 78...

Weer schuiven de liftdeuren open. In Sky Lobby 2 kunnen de vijftiengduizend werknemers die dagelijks in de noordtoren van de Twin Towers hun werk doen een lokale lift pakken die hen naar de verdieping brengt waar ze aan de slag gaan. Wij doen hetzelfde en wachten tussen het voorname witte marmer op ons boemelliftje.

Tiberio herhaalt nog eens, voor de eenentwintigste keer vandaag, de waarschuwing van zijn oom.

‘Wij van Mara Salvatrucha zijn inmiddels gevaarlijker dan de Colombiaanse kartels. Die voeren onderling alleen maar oorlog. Hier in de vs hebben we al meer dan dertigduizend bendeleden. Net zoveel als in Midden- en Zuid-Amerika. En wij vormen een massief blok van doelgerichtheid en daadkracht. De bankier die we gaan ontmoeten weet dat.’

De ogen in het masker richten zich nu op mij. Ook al is het mijn vriend, deze krijger wil je niet tegenover je hebben als vijand. Zijn leger al helemaal niet.

‘Mick, jij praat de zoete woorden die hij graag wil horen. Ik zorg dat hij niet vergeet wie we vertegenwoordigen.’ Hij kijkt me er nog eens indringend bij aan. Een ordinaire truc die werkt doordat zijn donkere ogen, diep verzonken in het roodbruine inkt, twee zwarte onheilspellend glazen bollen zijn. Ik ben ervan overtuigd dat de bankier ook onder de indruk zal zijn.

Daarna wijst hij Prilaz aan, die de bruinleren map in zijn misvormde hand heeft geklemd. Erin zitten alle bescheiden over de financi-

ele huishouding van Mara Salvatrucha. De missende duim, wijs- en middelvinger heeft de Bosnische reus jaren terug achtergelaten in een andere toren. Minder hoog dan deze, maar veel donkerder.

‘En jij zorgt dat Chucho, de baas der bazen van het Popayán-kartel, na vandaag geen dollar meer heeft om zijn kont mee af te veegen, zwart of wit. We zullen hem van alles en iedereen isoleren. Daarna zal onze wraak nog zoeter zijn dan jij kan praten, Mick.’

... 79, 80.

Het pijltje knippert. En gaat dan uit.

‘Ik heb mijn *tío* ervan overtuigd dat jouw plan gaat werken, Mick. Er hangt dus veel af van wat jij nu gaat zeggen.’

De deuren schuiven open.

Een kleine delegatie van accountants en bankiers staat ons glunderend op te wachten. De middelste grijnst het hardst zijn parelwitte tanden bloot. Hij spreidt bovendien veelbetekenend zijn armen.

‘Mister Van Nuys, so pleased to welcome you in our humble little office. My name is Mike Monroe, I am the Chief Executive Officer of The New York Offshore Trading Company Limited. So pleased to finally meet you!’

Als de man me daarna daadwerkelijk omhelst alsof we elkaar al jaren kennen, weet ik dat het met misdaad en geweld vergaarde fortuin van de Mara Salvatrucha de weg naar een soepele onderhandeling al heeft geplaveid.

ZESTIEN UUR EN NEGENENDERTIG MINUTEN LATER

11 september 2001

*New York Offshore Trading Company Limited,
8oste verdieping, World Trade Center 1
(New York, Verenigde Staten)*

De opkomende zon brengt de belofte van een prachtige nieuwe dag.

Ik denk niet dat ik hem nog mee ga maken, Mike Monroe evenmin.

Voor de blik op Chucho's gezicht toen hij zestien uur geleden zag wie de blonde snuiter op de bank van zijn bankier was, had ik alles overgehad.

Alles. Behalve de prijs die ik nu moet betalen.

De kaarten zijn zestien uur na onze hernieuwde kennismaking definitief geschud en gedeeld. En Chucho is de bank.

Berustend in mijn lot draai ik mijn polsen nog eens rond in de tiewraps. De wond begint heviger te bloeden. Het zou als smeermiddel moeten werken, maar de speling die het oplevert is verwaarloosbaar. De pijn niet.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen begint Chucho breeduit te grijnzen.

Zit je hier als een Arische god toch even lekker inferieur te wezen, hè? Zijn kleine rattentanden en geniepige ogen glanzen me toe. De grijns zegt bovendien dat het speelkwartier voor Chucho nog lang niet voorbij is.

Vanuit het niets, lijkt het, begint hij te stralen. Even daarvoor flitsen zijn ogen gejaagd naar de deur, de dominante bruut transformeerde direct tot iets anders... iets... Ik kan niet zien waar hij naar kijkt, maar het moet iets magistraals zijn om de afzichtelijke narco zo te veranderen. En dan herken ik die blik. Ik zag hem op een tennisbaan ooit net zo kijken.

Hij kijkt naar iets moois dat hij wil bezitten.

En nog voor ik zie wat het is, weet ik dat onze vergelding, de wraak waar we jarenlang naartoe hebben gewerkt, waar we voor hebben

geleden, vermoord zelfs, niet slechter getimed kon zijn.

Een meisje dat ik jaren terug een paar seconden heb gezien, komt mijn blikveld in gelopen. Ze is mooier dan ik ooit heb durven dromen. Donkerblond haar dat permanent de zon lijkt te weerkaatsen. Kuiltjes in haar wangen en ogen die ernstig de wereld in kijken. Ze is nu zeven jaar en zeven maanden oud.

Mijn dochter, Esmeralda.

Ze kijkt geschrokken naar Prilaz die bewusteloos in de bank hangt en de pislinke Tiberio die nog probeert aan zijn bandages te ontsnappen. Alle drie zijn we monddood gemaakt met een knevel. Voor haar zien we er waarschijnlijk uit als een stel slechteriken uit een grotemensenfilm.

Ik kan mijn ogen niet van haar afhouden. Haar komst is zo absurd onverwacht dat ik als versteend verwondering probeer te beheersen. Het voelt alsof ik een diepe trog in de zeebodem in word getrokken. Al het geluid lijkt zich samen te persen tot een hoge piep in mijn oren. Het zwart dringt zich aan me op, de druk op mijn hoofd is gekmakend. Maar ik weiger flauw te vallen, vecht tegen ademnood. De duizenden dromen en nachtmerries waarin zij de hoofdrol speelde hebben nooit een compleet beeld kunnen schetsen van het complexe wezen dat nu voor me staat. Ik probeer liefde in mijn ogen te leggen als ik haar aankijk. Maar ik vang haar blik niet op.

Ze kijkt haar zogenaamde vader aan.

‘Papi?’ vraagt ze terwijl ze omhoogkijkt naar Chucho. Maar hij heeft geen oog voor haar, hij is te druk met mij.

‘Weet je dat als we hier zo klaar zijn ik lekker met haar naar de film ga? De première van *Monsters Inc.* Ze kijkt er al dagen naar uit. Ze kan gewoon de originele versie kijken, want ze spreekt Engels alsof het haar eigen taal is, kun je dat geloven? Ze is nog geen acht!’ Hij legt in een vaderlijk gebaar zijn dikke knuist op haar kruin. Ze verdwijnt erin.

‘En denk je dat ze zich daarna ook nog maar iets herinnert van de man met die prop in zijn smoel?’ Tot nu toe is hij rustig gebleven en praat hij zalvend. Een hele prestatie, maar verder dan zeven zinnen komt hij niet. Want hij begint te schreeuwen als een rabiate hond. Speeksel vliegt in het rond.

‘Nou Mick? Denk je dat ze je nog zal herinneren, Mick?’

Esmeralda schrikt. Zij heeft natuurlijk ook door dat haar vader boos is op Mick en dat ik Mick ben. En dus verlegt ze haar blik naar mij. Haar felgroene ogen boren zich in mijn ziel. Ze zijn een perfecte samensmelting van het lichtbruin van Estrella en mijn helblauwe ogen. En zoveel mooier dan de som der delen. Ze schrikt weer zichtbaar.

Even denk ik dat het is omdat ze iets van zichzelf herkent in mij. Maar waarom zou ze? Dan besef ik dat het is omdat ik gevangengenomen en gemarteld ben. Een halfnaakt en gepijnigd lichaam. Het velours van de bank is doordrenkt met mijn bloed. Touwen om mijn gewonde kop en een knevel in mijn bek. Ik moet er voor haar uitzien als een hondsdol beest.

Maar ik voel me meer een diepzeemonster.

Dan vraagt ze nog een keer: ‘*Papí?*’

Chucho negeert haar weer. Hij wil mij kapotmaken door haar boven zijn hoofd te houden als een trofee, meer niet. Daar heeft hij haar inbreng niet voor nodig.

‘*Papí? Qué le pasa a este hombre?* Wat is er met deze man aan de hand?’

Hij heeft duidelijk geen idee wat hij tegen het kind moet zeggen. Zijn blik blijft strak op mij gericht. Zijn tanden knarsen.

Als je nog iets wil doen hier, moet het nu gebeuren!

Ik trek in een uiterste inspanning aan het stuk plastic rond mijn polsen. Ik negeer de pijn. Ik trek nog een keer, het maakt me niet uit of Chucho kan zien dat ik een lijdensweg doormaak. Ik blijf trekken, net zolang tot ik beweging voel... De huid geeft mee en stroopt af. De vlijmscherpe tiewraps snijden door mijn vlees. Maar ook dat geeft mee, geholpen door het vele bloed. Ik duw hard met mijn tong tegen de natte prop. Dan schieten mijn handen los. Met een vrije hand trek ik de doek uit mijn mond. Chucho stamelt in volkomen verbazing dat het script van zijn overwinningsscène zo grof wordt herschreven. Ik wil uit alle macht naar Esmeralda roepen dat ik haar vader ben en dat ik haar tegen mijn wil heb moeten afstaan, maar Tiberio stoot me aan. Hij klinkt als een misthoorn. En door iets in de blinde paniek achter zijn prop verstomt mijn bekentenis.

Hij wijst naar buiten. Naar iets achter Chucho. Ik zie meteen wat hij bedoelt, mijn brein wil alleen niet accepteren wat mijn ogen doorgeven. Ook Prilaz is bijgekomen en ziet wat op ons af komt razen. Bij hem zie ik geen paniek. Hij kijkt om zich heen. De militair zoekt snel en effectief naar een schuilplaats. Het besef dat er iets aan de hand is daalt bij Chucho snel in. Maar niet snel genoeg. Hij draait zich samen met zijn mannen om naar de raampartij om te zien waar zoveel ophef over is.

En meer heb ik niet nodig. Ik spring op uit de bank. Ik grijp de leren map naast Mike Monroe en ruk Esmeralda, die me nog steeds met kinderlijke verwondering aanstaart, uit Chucho's greep. Ik sleur haar mee en neem een grote duik richting de vergadertafel. Vrijwel gelijktijdig landen Prilaz, Tiberio, Esmeralda en ik onder het massieve tafelblad. Net voordat ik achter de dikke schotten schuif waar de tafel op steunt, zie ik een beeld dat onmogelijk te bevatten is. Recht voor me vliegt een enorm zilver metallic passagiersvliegtuig op hoge snelheid op ons af. Ik kan de onderkant zelfs al zien. Even lijkt het toestel te kantelen en langs het WTC te vliegen, maar de klap is op die snelheid onvermijdelijk.

Het. Gaat. Ons. Raken!

Ik schuif door en lig in een hoek tegen het tafelschot en de buitenmuur van de boardroom.

Esmeralda ligt naast me te gillen.

De seconden vertragen. Voor mijn gevoel had het vliegtuig er al lang moeten zijn.

Maar voor dat gebeurt, voel ik dat er iets zwaars op me valt. Nog voor hij iets zegt weet ik wie het is. Ik ruik een mengeling van sigaar, vis, zeep en hardnekkig oud zweet.

Chucho!

Hij fluistert in mijn oor: 'Dit kan nog weleens een spannend dagje worden, Rubio Gringo. Wat denk jij?' Zijn blaffende gelach gaat ten onder in een enorme explosie pal boven ons. De dreun is onwaarschijnlijk luid. De schokgolf volgt direct.

En dan vergaat de wereld om ons heen.